

Reflexions a tres veus: salut i territori

El sorgiment de qualsevol de les plataformes ciutadanes al servei d'una causa justa mereix ser observada amb expectació, il·lusió i com a proposta sorgida de les bases socials- del demos-, a la recerca de l'interès general i del bé comú. Com explicaria el professor Manuel Delgado, l'espai públic s'acaba convertint en aquell espai on convergeixen totes les sinèrgies socials i polítiques que esclaten de manera incontrolada quan salta la primera guspira. Són individus o col·lectius al servei de causes concretes, són moviments que recullen transversalment amplis sectors de la població, de procedència diversa. L'espai públic els contextualitza i arrela al territori. És aquell àmbit de producció ideològica on s'acaben materialitzant categories abstractes que giren al voltant de conceptes com la democràcia, la convivència, la ciutadania, el civisme i els drets, entre d'altres. És l'espai públic on els individus associats fiscalitzen l'exercici del poder representatiu.

Així, sense haver de remuntar-nos en el temps a totes aquelles plataformes que a l'Ebre han estat referents, però fent un especial esment a la PDE pel punt d'inflexió que va significar en l'esdevenir dels moviments socials al territori, avui l'activitat i el grau de consens ciutadà que desperten el MOLDE- Moviment de Lluita pel

Delta de l'Ebre- i, la Plataforma per un nou hospital a les Terres de l'Ebre, ens fan estar amatents a les demandes ciutadanes i les seves motivacions. Els primers, exigint aquelles inversions i recursos necessaris, i històricament, negats, que possibilitin revertir la regressió del Delta i en permetin la supervivència i la continuïtat de l'activitat humana; mentre que la Plataforma pel nou hospital sorgeix amb força, reclamant la inversió i construcció d'un nou hospital de referència al territori, reclamat fa més de dos dècades i negat repetidament pels poders públics. Ambdues organitzacions ciutadanes exigeixen i reclamen drets ciutadans tan simples i complexos a la vegada com el dret al medi ambient i a la qualitat de vida, o el dret a la salut i a l'assistència sanitària.

Dijous 24 de març el Parlament de Catalunya va debatre i votar en ple una moció presentada pel grup d'En Comú Podem, en la qual s'encabien diverses propostes sobre l'impuls i la dinamització de les Terres de l'Ebre. Entre les propostes que el diputat Jordi Jordan va defensar i argumentar des del faristol hi havia com a punt central la construcció del nou hospital. La moció obtingué els vots favorables de tot l'arc parlamentari i l'abstenció dels republicans. S'ha de reconèixer, però, que tant l'abstenció re-

Ximo Barberà, Josep Maria Beltran i Miquel Castellò

publicana verbalitzada per la diputada Maria Jesús Viña, com el sí condicionat de Junts a l'ampliació de l'actual hospital i el "ja vorem" de l'hospital nou, que la diputada Irene Negre va situar en l'àmbit de les ombres i els dubtes, responen a les negatives que convergents i republicans han mantingut al llarg dels anys, quan se'ls ha interpel·lat per les inversions en salut al territori.

Tal com va defensar el diputat Joaquim Paladella, la manca d'inversió del Govern català al territori en els últims deu anys, el retard en inversions bàsiques i prioritàries que impacten en la vida i el benestar de les persones, la manca de voluntat política, la desconexió i la distància entre governants i governats han portat l'Ebre a un grau important d'immobilisme i depressió. No és necessari fer història ni acudir a l'hemeroteca, però el 2006 Tortosa tenia terrenys, pla funcional i projecte per al nou hospital; tot quedà en el no-res absolut quan el "govern dels millors" es va afanyar en ensorrar el projecte hospitalari a l'Ebre. Les retallades que el Departament de Boí Ruiz va aplicar al sistema de salut pública de Catalunya van enviar l'esper-

rat i desitjat nou hospital de les Terres de l'Ebre a dormir el somni dels justos. Tot plegat, un despropòsit, un menysteniment, una desconsideració cap als drets més elementals de la ciutadania d'aquest territori.

D'altra banda, i reconeixent d'entrada que els últims dos anys pandèmics ens han trasbalsat la vida i la realitat per sempre; cal recordar com la covid ha posat més en evidència que mai les conseqüències d'aquelles retallades, i la necessitat de recuperar mitjans i recursos a tot el sistema sanitari català, que en el cas de l'Ebre passen indubtablement per un nou hospital, ben comunicat i amb una dotació sanitària adient a les necessitats actuals i futures, a cinquanta anys vista, del nostre territori. Ara, però, al marge de la constatació modesta d'alguns fets cal, tanmateix, reivindicar la ubicació de l'hipotètic nou hospital a l'entorn de Tortosa, com a capital de les Terres de l'Ebre i localització equidistant del territori. En aquest sentit, a l'Ajuntament de Tortosa i el seu govern, singularment, cal exigir-li determinació amb la recerca de terrenys per oferir-los al Departament de Salut tan bon punt puguin ser demanats.

I per a concloure, si després del que hem viscut, del que hem estat testimonis, si després de veure com les onze places de la unitat de crítics a Tor-

tosa eren insuficients durant molts de mesos per poder atendre gent molt malalta, si els accessos complexos, si les dificultats per a usuaris amb deficit de mobilitat, si l'endèmica desinversió pública a l'Ebre, si el clam social i el grau de consens assolit, si tot plegat no són motius suficients per repensar la negativa d'invertir en un nou hospital, difícilment hi haurà mai més tantes raons de pes per implementar una inversió que procura el dret a la salut i la millora de la qualitat de vida de la ciutadania. No volem pensar que aquests responsables polítics que avui neguen o es resisteixen a dotar-nos d'un nou hospital són aquells amb poder adquisitiu i recursos personals suficients com per a considerar que les inversions en polítiques públiques són una despesa innecessària, quan ells poden pagar-se aquests serveis en el mercat privat. Aquells/es ciutadans/es que només disposem dels serveis i els recursos que ens procuren la fiscalitat i les polítiques públiques tenim tot el dret a la salut, al benestar i a un nou hospital a l'Ebre. Si la llibertat és pagar impostos, la màxima expressió d'aquesta llibertat és que tothom sense distinció tingui dret a un sistema públic de salut a l'alçada del que requereix aquest segle XXI i dels reptes que ens presenta.